

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з корейської філології

на тему:

**ОНОМАТОПЕЇЧНА ЛЕКСИКА НА ПРИКЛАДІ КОРЕЙСЬКИХ КАЗОК:
ПЕРЕКЛАДАЦЬКИЙ АСПЕКТ**

Студентки III курсу групи кор 25-21

Факультету східної і слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньої програми:

Корейська мова і література та переклад,
західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.006 Східної мови та
літератури(переклад включно)

перша – корейська

Яценко Дарини Леонідівни

Науковий керівник:

викл. **Корсун Марія Юріївна**

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ДОСЛІДЖЕННЯ ОНОМАТОПЕЇЧНОЇ ЛЕКСИКИ	6
1.1.Звуконаслідування, звукосимволізм, теорія вигуків	6
1.2. Поняття ономатопея, фоносемантика.....	11
1.3. Класифікація ономатопеїчної лексики в корейській мові	14
1.4. Структура ономатопеїчної лексики в корейській мові.....	17
Висновки до Розділу 1	18
РОЗДІЛ 2. ПЕРЕКЛАД ОНОМАТОПЕЇЧНОЇ ЛЕКСИКИ НА ПРИКЛАДІ КАЗОК	20
2.1. Ономатопея в корейських казках	20
2.2. Переклад образонаслідувань в корейських казках.....	21
2.3. Переклад звуконаслідувань в корейських казках.....	23
Висновки до Розділу 2	29
ВИСНОВКИ	31
АНОТАЦІЯ	34
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	35

ВСТУП

Для розуміння сучасної корейської мови і менталітету чудово підходять літературні твори, такі як наприклад всім відомі манхви, в яких оноματοпеїчна лексика, яка позначає звуки, які оточують нас, є невід'ємним елементом та деяким фундаментом. Окрім літератури в повсякденньому житті і мові корейці часто використовують таку лексику і це не є типовим для більшості мов, тому переклад оноματοпеїчної лексики на українську, або навіть англійську мову може викликати складнощі у перекладачів через відсутність лексичних відповідників в цих мовах.

Звуки для кожного однакові у сприйнятті людиною, але позначення їх у мовленні, літературі відрізняється через те, що ці звуки ідентифікуються в залежності від особливості мови, та пропускаються через призму тієї чи іншої конкретної мови: її фонетичну та фонологічну системи, стереотипні фонетико-семантичні стереотипні асоціативні зв'язки притаманні мовній свідомості будь-якого історично сталого колективу мовців, специфіку звичних з дитинства для мовців артикуляційних рухів їх мовленнєвого апарату, тощо(Кобелянська О. І 2000, ст.12)

Тема оноματοпеїчної лексики є важливою тому, що вона є одним з основних компонентів до вивчення походженням та розвитку корейської мови, тому не дивно що вона викликає увагу і інтерес у численній кількості мовознавців.(Охріменко) Хоч ця тема і вивчається багатьма лінгвістами і мовознавцями, є темою багатьох дослідницьких робіт, але вона не є досконало вивченою.

Зараз актуальною є корейська література, в якій оноματοпеїчна лексика є невід'ємною задля передачі емоцій, атмосфери, навколишнього середовища і щоб простіше було поринути в атмосферу твору.

Щодо мовознавців які зосередили свою увагу та інтерес в цій темі можна виділити Че Вана, Лі Йон Кілю, Лі Джин Сонг, Кім Хонг Пом, О. І. Бодуен де Куртене, Л. І. Мацько, Т. М. Возний, Є. А. Капріловська, О. І. Гаценко, О. Єсперсен, Е Беневіст,

Актуальність цієї теми і роботи зумовлена тим, що корейська мова, культура продовжує процвітати і набирати популярності в нашій країні, а з тим популяризуються

та широко використовується література, в яких ономапопеїчна лексика зустрічається на кожному кроці. Окрім літератури в повсякденному мовленні застосовується часто. Актуальною дана тема є через те, що ця тема потребує більшої уваги і не є досконало вивченою

Об'єктом є ономапопеїчна лексика в корейській мові

Предметом цієї роботи є особливості, класифікація і роль ономапопеїчної лексики в корейській літературі та повсякденному житті корейців.

Метою роботи є дослідження і комплексне вивчення терміну ономапопея, використання цієї лексики на прикладі сучасної корейської літератури, та використання цієї лексики в повсякденному мовленні.

Завданням цієї роботи є:

- 1) Вивчення особливостей ономапопеїчної лексики в сучасній корейській мові.
- 2) Вивчення поняття «ономапопея» і для чого воно використовується.
- 3) Розглянути класифікацію ономапопеїчної лексики.
- 4) З'ясувати важливість ономапопеїчної лексики в сучасній корейській мові.
- 5) Вивчити структуру, з чого складається ономапопеїчна лексика.
- 6) Вміти використовувати на практиці ономапопеїчну лексику.
- 7) Дослідити відмінності ономапопеїчної лексики в корейській та українській мовах, спосіб їх перекладу

Матеріалами дослідження є словники словники корейської мови, корейська сучасна література, а конкретно манхва «», на основі якої було розглянуте використання ономапопеїчних лексичних одиниць.

Методами дослідження є спостереження, вивчення вже наявних робіт, вивчень та досліджень цієї теми, порівняння вивчень різних науковців цієї теми,

Наукова новизна полягає у повному аналізі вже наявних на сьогоднішній день досліджень, класифікації ономапопеїчної лексики, в роботі розглянуто особливості

ономатопеїчної лексики в будові та використанні, сфери і ситуації в яких використовується ця лексика,

Практичним завданням в цій роботі є аналіз ономатопеїчної лексики при перекладі корейської сучасної художньої літератури використовуючи знання і дослідження з теоретичної частини.

РОЗДІЛ 1

ДОСЛІДЖЕННЯ ОНОМАТОПЕЇЧНОЇ ЛЕКСИКИ

1.1. Звуконаслідування, звукосимволізм, теорія вигуків

Співвідношення звуку і сенсу слова цікавило чималу кількість мовознавців у всі часи. Мовознавці завжди шукали певний зв'язок між значенням слова та його звучанням. Важливість вивчення ономаotopeїчної лексики в тому, що вона є важливою складовою до вивчення з чого пішла мова, та як вона розвивалася. Мовознавцями які приділяли велику увагу темі звуконаслідування та ономаotopeїчної лексики можна назвати В. Фон Гумбольдта, О. О. Потебню, Л. Блумфілда.

Походження мови завжди цікавило мовознавців. Приблизно у У XVII—XIX ст. коли почалися дослідження щодо питання як виникла мова, звуконаслідування, звукосимволізм і вигукова теорія були варіантами того, як виникла мова. Окрім вищенаведених теорій були ще теорія соціального договору, трудових вигуків і жестів. (Кочерган, 2001, с.40) Всі ці теорії можна поділити на два типи, це:

- 1) Біологічні. За цим типом, виникнення мовлення зумовлено розвитком людини, її еволюцією, конкретно її розвитком органів відчуття, мовного апарату. Якраз таки звуконаслідування і теорія вигуків і є біологічним типом теорії походження мови.
- 2) Соціальні (Левицький, Сингаївська, Славова, 2006 с.26)

Почнемо з біологічних теорій виникнення мови. Першою є теорія звуконаслідування. Теорію звуконаслідування досліджували Діоген Лаертський, Варрон. За цією теорією походження мови, слова виникли, коли люди наслідували звуки які вони чули навколо них. За цією теорією всі звуки змитовані людиною це і є походженням і виникненням мови. Ті хто підтримували цю теорію і вважали дійсною причиною і шляхом виникнення мови сприймали звуконаслідування як відображенням з тому як звучить те чи інше слово самої ознаки об'єкту, що так називається. прикладами

може бути звук тварин (няв, гав, ква) або звуки як наприклад «бах». Далі, звуконаслідування також розуміють як наслідуванням не самого звуку, а деяким відображенням незвукової ознаки об'єкта у звучанні слова. Прикладами може бути те, для позначення чогось круглого, ми вимовляємо слово використовуючи звуки, які є більш огубленими. Наприклад бублик, губи. (Левицький, Сингаївська, Славова, 2006, ст. 27)

Такими звуками були звуки птахів, тварин, різні звуки навколишнього середовища, яке оточувало людей. В цю гіпотезу входять як самі передані мовленням звуки, так і похідні від них. Такими є наприклад няв-няв, що є відтворенням нявчання кота, так і саме слово нявчання, що є похідним. (Кочерган, 2001, ст.39). Тобто мова створилася виходячи з різних шумів. Але за такою теорією мова була б дуже обмежена, та й слова як вода, вогонь і більшість слів не мають жодного походження за звуконаслідуванням. Більш того за цією теорією не можна висловити своїх думок, понять, а лише емоції. Тобто, звуконаслідування та ономапопея більше схожа на спосіб поповнення мови. Мовознавці, які підтримували гіпотезу походження мови за звуконаслідуванням підтримували такі мовознавці, як Демокрит та Платон.

Другою теорією походження мови є звуко символізм. Ця теорія дещо схожа на попередню теорію звуконаслідування, але в основі неї лежить символізм, а отже емоції людини та відчуття людини мають зв'язок з тим, як це позначається в мовленні. До прикладу з досліджень мовознавця Аврелія Августина, слово «mel», що перекладається як мед, звучить приємно для людини та викликає приємні асоціації та відчуття, з іншого боку слово «асег», що в перекладі означає гострий, звучить для людини більш неприємно (вступ до мз) З відомих мовознавців які підтримували цю теорію можна виокремити Готфрід-Вільгельм Лейбніц, Гейман Штейнталь, Олександр Потебня. (Кочерган, 2001,40)

Вивчення звуко символізму взяло свій початок в ХХ столітті. Важливим нюансом було те, що почало вивчатися звуконаслідування вже після того, як з'явилися психолінгвістичні методи дослідження (Львова, 2017, ст.81). А сама ідея вивчення явища

як звуковий символізм бере свій початок ще з Давньої Греції. Окрім того, звукосимволізм цікавить і до сих пір цікавить не лише мовознавців, а й літературознавців, філософів, психологів.

Великий вклад у вивчення звукосимволізму зробили саме українські мовознавці. Вони вплинули на методи вивчення. Левицький В. В., який був професором чернівецького національного університету запропонував принцип поєднання.

Варто розглянути і типи звукового символізму який виокремлював професор В. В. Левицький. Тож, типами звукового символізму є:

- 1) Матеріальний, або більш зрозумілою буде назва тілесний звуковий символізм – підбір звуків, або підбір інтонації задля вираження як душевного так і фізичного стану мовця, це можуть бути звуки такі як наприклад кашель.
- 2) Імітативний символізм – різні оноματοпеїчні слова.
- 3) Синестетичний – дуже частовживаний тип в корейській оноματοпеїчній лексиці. Це надання звуку явищам, у яких звуку немає. Це наприклад може бути звук кивання головою, звук взмахування рукою, звук пританцювання. В корейській мові є безліч слів по типу такого.
- 4) Конвенційний – тип звукового символізму в якому зв'язок між назвою та об'єктом розуміється за аналогією фонем і значення. (Левицький, 2009, ст.16)

За мовознавцем І. Тейлором іншою ж класифікацією є суб'єктивний та об'єктивний тип звукового символізму.

- 1) Суб'єктивним типом звукосимволізму є виявленням людиною зв'язку певних звуків і значень цих звуків більш експериментальним шляхом
- 2) Об'єктивний тип – зв'язок певних звуків та значень цих звуків в різних мовах, в даній роботі це буде корейська мова.(Левицький, 2009, ст.16)

Два типи зумовлені тим, що зв'язок в мові і в підсвідомості людини може бути різним.

Іншою, третьою класифікацією є:

1) Експресивний звуко-символізм.. Тобто фонетичні одиниці позначають емоційно-оціночні поняття.

2) Референційний символізм.

Тож якщо підсумувати, звуко-символізм має схожість звуку і сенсом слова тільки структурно, але не матеріально, тому хоч звуко-символізм і звуконаслідування є дуже схожими поняттями, але вони не є повністю рівноцінними. Звуконаслідування можна вважати як широким поняттям, так і більш вузьким. В першому випадку, звуконаслідування має широке поняття, в сенсі, що воно може включати в себе як звуко-символізм, так і звуконаслідування, а в випадку більш вузького поняття, звуко-символізм як онома-топею, іконічні знаки зв'язані з предметом, котрі вони заміщають матеріальною схожістю (Левицький, 2009, ст.15)

З іншого боку, хоч теорію звуко-символізму підтримують багато науковців, лінгвістів, літературознавців, але і у неї є нюанс. Причиною цьому є те, що якби було так і у звуків і значень слів існував певний зв'язок, то не було б відмінностей між мовами, не було б декількох назв для одного й того ж самого слова. (Левицький, 2009, ст.7)

І наостанок, вигукова гіпотеза походження мови. За гіпотезою походження мови вигуків, у людини певні речі викликали певні почуття і відштовхуючись від цих почуттів та емоційною забарвленістю предметам та явищам давалися назви. Коли у людини певні речі викликали якісь почуття та викликали емоції, людина показувала свої емоції вимовляючи звуки мимоволі, таким способом деякі речі і стали номінуватися. Коли у людини щось викликає певні почуття, емоції, переживання, радість і інші емоційні прояви, це проявляється у мимовільному викрику певних звуків, набору звуків, що і є вигуком. з розвитком і еволюцією людини, мислення людини, ці викрики почали набувати деякого сенсу і значення. Цієї теорії виникнення мови дотримувалися Ч. Дарвін, О. Потебня, В. Штейталь. (Левицький, Сингаївська, Славова, 2006, ст.27)

Цю теорію підтримували Ж. –Ж. Руссо. Тобто за цією теорією мова виникла для того, щоб описати що відчуває людина і який у людини душевний стан. Але за цією теорією мова є випадковим явищем та має функцію тільки показувати особисті відчуття,

більш того, як і звуконаслідувальна лексика в різних мовах ця лексика різна.(Кочерган, 2001, с.41) У вигуківій гіпотезі є декілька груп, а саме:

- емотивні вигуки,
- імперативні вигуки,
- звуконаслідування.

Емотивні вигуки, очевидно виражають емоцію людини, передають її стан, для передачі емоційної забарвленості тексту в якому є ономапопейчна лексика, або ж вигуків у повсякденному мовленні. імперативні вигуки несуть в собі комунікативно-волюнтативне значення, звуконаслідування несе в собі функцію передачі навколишнього середовища.(Кочерган, 2001, с.42).

Соціальною теорією є те, що з розвитком людини і її мислення, була необхідність в обміні інформацією між групою людей. Такими є:

- 1) Теорія соціального договору. Тобто мова не є випадковою і виникла свідомо.
- 2) Трудова теорія, або, якщо назвати по-іншому теорія трудових вигуків. В ході праці, життя первісні люди мали необхідність в передачі інформації, для створення домовленостей. Тобто мова виникла через необхідність перемовин у ході праці.
- 3) Магічна теорія. Мову людям дали маги
- 4) Маркситська теорія. Тобто дуже тісно пов'язана трудова діяльність і праця людей, колективів людей з їх розвитком і еволюцією, розвитком мислення і розвиненням свідомості цієї групи людей. (Левицький, Сингаївська, Славова, 2006, ст.28) Тобто мова повільно розвивалася в ході еволюції людства, коли мислення людини розвивалося.

З інших теорій походження мови, які не відносяться до наслідування за мимовольними, звуками, або просто звуками навколишнього середовища є теорія жестів, а тобто що мова виникла після розвитку людини, коли рухам, які робилися інстинктивно надавалося значення. Під час виявлення емоцій, людина може мимоволі

робити жести, або щоб донести іншій людині, або групі людей якусь інформацію люди використовували жести і з цього пішла мова.

Підсумуючи звукозображувальну лексику мовознавці поділяють на:

- 1) Звуконаслідувальну лексику. Звуконаслідувальна лексика це предмети навколишнього середовища людини які можуть створити звук і йому дають назву. І цей звук який створює предмет блезить в основі цієї лексики.
- 2) Звукосимволічну лексику. Звукосимволічна лексика – недовільний фонетично мотивований зв'язок між фонемою та та ознакою предмета, якому дають назву. Іншими словами це те, що може не створювати звук, а саме рухи, форми, міміка, будь-які подібні явища.(Мельничук, 2018, ст.37)

Варто звернути увагу також і на типи звуків:

- 1) Це звуки природи, природних явищ, тварин. Цю групу можна розділити на підгрупи звуки що наслідують дощ, грім, шелест вітру, тобто не живі предмети, а друга підгрупа це звуки, які ми чуємо від представників тваринного світу.
- 2) Друга група, ті звуки, які створює людина. Тобто вигуки при передачі емоцій, передача свого внутрішнього стану, це плач, крик і тд. Також це тихі, або голосні звуки, особливості вимови, забарвлення тону мовця.
- 3) Третя група звуків, це ті, які створюються за допомогою інструментів, наприклад стучати.(Гаценко, 2003)

1.2. Поняття ономаіопея, фоносемантика

Ономаіопея присутня у всіх мовах світу. Вона існує для того, аби показати зв'язок об'єкту та його звуку і присутнє в усіх мовах.

В корейській мові ономаіопеїчна лексика дуже поширена, як в латературі, так і в мовленні і для вивчення цієї лексики корейська мова підходить дуже добре. Щоб

розібратися в понятті оноματοпеїчної лексики, для початку розглянемо поняття фоносемантики, частиною якої і є оноματοпеїчна лексика.

Тож, фотосемантика – це наука, яка в свою чергу вивчає і досліджує звукозображальну систему мови.(Гаценко, 2003) фоносемантика це наука в якій слово вивчається зі сторони його звучання, а не значення чи сенсу. Метою цієї науки є вивчення певного зв'язку між найменшими і неподільними мовними одиницями та самими ознаками названого об'єкту (Охріменко, 2017) Також, поки розвивалася ця наука, фоносемантика, наразі є відгалудженням від психолінгвістики (Савчук, 2021)

В фоносемантиці також є напрями, деякі з них це загальна теорія фоносемантики, типологічна теорія, фоносемантика тексту, художнього тексту, психолінгвістична фоносемантика, стилістична фоносемантика, та все це стало відомим завдяки основам психолінгвістики.(Савчук, 2021)

Щодо завдань науки фоносемантики, можна виокремити:

- вивчення і дослідження звукозображувальної системи мови теоретично
- встановлення та дослідження засобів звукозображувальної системи
- встановивши засоби, визначити їх склад та структуру цих засобів
- встановлення повної теорії з огляду на лексику, зв'язку між номінацією незвуковою денотацією денотата та об'єктом
- дослідження генетичного аспекта фоносемантики та онтологічного аспекту фоносемантики.(Мельничук, 2018, ст.32)

Об'єктами науки фоносемантики є звукозображувальна система мови, а предметом науки фоносемантики є звукозображувальна система мови, коли її розглядають з позиції простору і часу.(Мельничук, 2018, ст.32)

Тож, фоносемантика – наука яка з'являється при зіткненні фонетики та лексикології.в цій науці фоносемантиці основою є принцип довільності мови та принцип цілісності, багатоплановості(Левицький, 2009, с.15)

Ономатопея— це позначення звуків у мовленні словесно, щоб показати звучання певних звуків, або ж як часто трапляється в корейській мові, для позначення рухів. Це створення слів шляхом звуконаслідування, імітація звуків, що оточують людину засобами мови, словами (Охріменко, 2015). Але хоч і звуки у всіх народів є однаковими, як ономатопеїчні одиниці вони можуть позначатися з відмінностями, оскільки кожен народ має різний набір звуків, по різному сприймає те, що його оточує. Інколи ономатопеїчна лексика у різних народів і в різних мовах може бути схожою, а в деяких випадках може не збігатися жодна фонема, адже в точності передати навколишнє середовище достатньо важко. Тобто, ономатопея це імітація почутих людиною звуків. Звук передається тими набором фонем, які є наявні у певній мові, щоб звучати найбільш схоже до звуку, який необхідно номінувати.

Якщо ж заглибитися в походження цього терміну, то він походить з грецької мови «ὀνοματοποιία». Якщо його аналізувати, то частина «ὄνομα» має значення ім'я, а «ποιέω» має значення творити. Тобто з цього ми бачимо, що буквально це перекладається як творити, або створювати слово. (Охріменко, 2017). Тобто це словотвір.

Ономатопеїчні лексичні одиниці утворюються на основі звуків які нас оточують, це можуть бути звуки живих істот, неживі предмети, рухи, тощо, і позначаються фонетичними одиницями мови (Селіванова, 2006) Звуки в мові намагаються скомбінувати так, щоб точно відтворити те, що нас оточує.

Розглянемо думки різних мовознавців щодо ономатопеїчної лексики, адже як вже було наведено попереду, ономатопеїчна лексика не є достатньо дослідженою темою і єдиної думки про неї немає. Наприклад в деяких роботах дослідників звуконаслідуванням вважається похідні слова, а в деяких ономатопеїчною лексикою вважаються слова.

Якщо дивитися на дослідження В. В. Левицького, Е. Сапіра, А.П Журавльова можна побачити, що вони знаходять символ певного звуку первинним, щодо свого значення, бо його виникнення базується на певній мові, звукам наявній в ній і фонамах які є в цій мові. (Савчук, 2021)

В дослідженнях С.В Вороніна оноματοпея–закономірний зв'язок звуками у слові, а точніше мовити фонемами, що є найменшою неподільною одиницею, та самою ознакою того, чому ми даємо назву(Охріменко, 2017). Також дивлячись на дослідження С.В Вороніна, оноματοпеїчна лексика є більш асоціативною.

В дослідженнях І.К Тейлор та І. М. Тейлор, навідміну від В.В Левицького, Е. Сапіра, А. П Журавльова, вказано, що звуконаслідування виникає у спробі виявити взаємозв'язок та причини між самим значенням слова та його позначенням, що означає що мозок людини робить зв'язок на асоціативному рівні між значенням слова та його звучанням(Савчук, 2021)

З досліджень В фон Гумбельта, він вважав матерію мови звуком, але водночас вважав матерію звуку рухами, вираження почуттів, яке позначається мовленням. Щодо типів звуку і сенсу цього звуку, він дослідив і відокремив декілька типів: зв'язок за параметром, а саме просто намагання передати звук за допомогою фонем, за артикуляційними параметрами, що означає наслідування внутрішньої якості звуку і останній тип за аналогією, що означає позначення звуку у відповідності до спорідненості понять. (Мелинчук, 2018) Всі дослідники, яких було згадано і розглянуто думку щодо оноματοпеїчної лексики, або звуконаслідування звертали увагу в першу чергу на звуконаслідування як наочний приклад мотивованості мовного звуку (Охріменко, 2017).

Є два чинники за якими утворюється оноματοпеїчна лексика:

- 1) екстралінгвальний чинник. Або ж його можна назвати універсальним
- 2) Лінгвальний чинник. Тобто утворюється незалежно від певної мови.

(Охріменко, 2017)

1.3. Класифікація оноματοпеїчної лексики в корейській мові

Корейська мова багата на оноματοпеїчну лексику, яку можна зустріти на сторінках художньої літератури, в манхвах, які все більше і більше набирають популярність в Україні, можна зустріти оноματοпеїчну лексику спілкуючись з носіями мови в

повсякденному житті та в переписках. Але, не дивлячись на широковживаність ономаіопеїчної лексики в корейській мові, досліджена вона недостатньо, навіть в корейському мовознавстві.

Тож, розберемо дві групи на які поділяється ономаіопеїчна лексика в корейській мові:

1) *의태어*. Якщо розібрати дану назву, *의* – означати, *태* – вид, образ, *어* – слово. Це образотворчі слова, тобто так позначаються лексично предмети, які не мають звуки, це рухи, кивання головою, пританцьовування, зорові контакти, дотики. Наприклад *반짝반짝* – блищати, сяяти, *더듬 더듬* – намаіувати, *살금 살금* – іти потихеньку, краіучись, *덩실덩실* – жваво танцювати, *갸우뚱* – кивати головою, *빨빨* – пітніти, *질레 질레* – махати головою зі сторони в сторону. Як ми бачимо це позначення явій, яких ми точно не можемо почути. Ці слова, це, так би мовити імітація руху , показують як виглядає людина, предмет, об'єкт. Наприклад в реченні *너무 기뻐하고 덩실덩실 춤을 추며* ономаіопеїчна лексика *덩실 덩실* використана, щоб показати що герой казки пританцьовував жваво, з радістю.

1) *의성어*. Якщо розібрати, це означає *의* – означати, *성* – звук, *어* – слово. Це та лексика, яка позначає звук, який ми можемо почути, це звуки тварин, птахів, людей. До прикладу, *끼익* – скрип , *따르릉* – дзвін телефону, *똑똑* – капати, *광* – бух, бах, *똑똑* – краілі води, постукування пальцем, *쫏쫏* – цокати язиком, *두금 두금* – стук серця, *퐁덩* – плюх в воду, *쿨룩 쿨룩* – кашель. На прикладі речення *심청은 앞으로 혼자 사실 아버지를 생각하며 눈물을 똑똑 흘렸습니다*, ономаіопеїчним словом *똑똑*, показується, що сльози крапають. *똑똑* в поєднанні з *흘리다* означають, що сльози крапають, а саме по собі слово *똑똑* капати.

Тож, оноματοпеїчні слова в корейській мові показують рухи, звуки, але не називають їх. І відмінність між звуконаслідуванням і образотворчими словами полягає у тому, що звуконаслідувальні слова позначають те, що може видати звук, тобто тварини, люди, а образонаслідувальні слова, показують те, що показати звук не може, наприклад рухи людей, вітер, махання головою. Образонаслідувальні слова показують рухи, дії, тих тварин, явищ, в цілому об'єктів.

В корейській мові також присутні слова, в яких звук і образ поєднується, як приклад *아장 아장* – шкутильгати, *엇금 엇금* – повільно повзти, *방긋 방긋* – трішки посміхатися, *대꿀 대꿀* – котиться. (Охріменко, 2015).

Корейську оноματοпеїчну лексику можна розділити на групи:

- 1) Ті звуки, що говорить людина, особливості при мовленні. (*작작* – звук плескання долонями)
- 2) Звуки тварин, птахів, комах і т.д. (*오르오르* – звук яким позначається нявчання котів)
- 3) Звуки людей, але з емоційним забарвленням, або, які пов'язані з тілом людини (*쯧쯧* – звук цокання язиком)
- 4) Звуки природи і навколишнього середовища (*썹썹* – звук, яким позначається вода)
- 5) Оноματοпеїчна лексика, яка позначає будь-які інструменти. (*위잉 위잉* – звук літака) (Охріменко, 2017)

Думки мовознавців щодо корейської оноματοпеїчної мови, як вже було зазначено раніше, неоднозначні. Оноματοпеїчна лексика відноситься до звуконаслідувальної лексики, але не є досконало та достатньо дослідженою навіть, якщо розглядати дослідження корейських мовознавців. Думки мовознавців не сходяться навіть в питанні що саме є оноματοпеїчна лексика, чи то вона є прислівниками, чи особливим і окремим розрядом слів.

Також є думка щодо того, що ономапопеїчна лексика в корейській мові може бути вигуком, але розглядаючи попередні аналізи типу вигукової теорії виникнення мови, сам термін вигуків, стає зрозуміло, що вигуки є виявленням емоції, навмисним чи випадковим, а ономапопеїчна лексика не завжди є тим звуком, який видає людина. (Охріменко, 2017)

Але з огляду на те, що думки мовознавців розрізняються і мовознавці ще не прийшли до рішення до чого ж саме відноситься звуконаслідувальні і образонаслідувальні слова в корейській мові, не буде помилковим відносити їх до терміну ономапопеїчна лексика.

Через те, що тема ономапопеїчної лексики не була і досі не є достатньо вивченою темою навіть у корейських мовознавців, ономапопеїчна лексика є дещо умовним поняттям, тому в деяких випадках бувають ситуації коли образонаслідувальна ономапопеїчна лексика може переходити в звуконаслідувальну ономапопеїчну лексику. (Охріменко, 2017).

1.4. Структура ономапопеїчної лексики в корейській мові

Для розуміння ономапопеїчної лексики також важливо розібрати її будову. В ономапопеїчних мловах морфологічна структура кореня помітна краще, ніж в звичайних словах. Корейські ономапопеїчні слова складаються з кореню слова і вже до цього кореня додаються приголосні, склади. В них чергуються голосні і приголосні, склади повторюються. (Охріменко, 2015) Корейські звукозображувальні та образотворчі слова можуть мати один, або більше складів. Якщо ж складів більше, ніж один, то зазвичай ми можемо помітити повтор, який рифмується, наприклад 더듬 더듬, 똑똑, 절레 절레. Як ми бачимо, склад повністю повторюється і рифмується. (Martin, 2005)

Тож в корейських ономапопеїчних словах перший склад, можнаназвати коренем слова, який може подвоюватись і класифікується на прості ономапопеїчні слова і складні. Наприклад 광, що в перекладі з корейської сови означає звук вибуху, має лише

один склад, тож це просте ономапопеїчне слово, Але у випадку ономапопеїчних слів які мають більш ніж один повторюваний склад, наприклад *질레 질레* – *махати головою зі сторони в сторону*), *엇겜 엇겜* – *повільно повзти*, то це вважається складним ономапопеїчним словом. (охріменко, 2017)

Помітно, що в корейських ономапопеїчних словах дуже часто використовується повторення, так утворюється значна кількість образонаслідувань і звуконаслідувань. Це наприклад *덩실덩실* – *жваво і радісно пританцьовувати*, *뚝뚝*, – *звук крапання води*. Тому ономапопеїчні слова часто це повторення одного, або більше складів. Ці подвоєння можна розділити на групи:

- 1) Повторювання одного, простого образотворчого слова, або звуконаслідування з одного складу, наприклад *썩썩*
- 2) повторювання ономапопеїчного слова в якому більше ніж один склад, наприклад *위잉위잉*
- 3) часткове, але не повне повторення ономапопеїчного слова в якому більше ніж один склад, наприклад *울웃불웃*.

Висновки до Розділу 1

Ономапопея, а саме звуконаслідування і звукосимволізм привертає до себе увагу багатьох науковців, адже є біологічними типами теорій походження мови, а саме теорія походження походження мови вигуки, звукосимволізм і звуконаслідування. Звукозображення поділяється на звукосимволізм і звуконаслідування, де звуконаслідування це передача словами звуків, наприклад звуків тварин, звуків людей, а звукосимволізм це те, що почути ми не можемо, наприклад рухи.

Звуконий символізм різні вчені класифікують по-різному, але найвідоміша класифікація це: матеріальний символізм, імітативний символізм, синестетичний символізм, конвенційний символізм.

Ономатопея є частиною науки фоносемантики, а фоносемантика це наука, яка вивчає звукозображувальну систему мови (Охріменко, 2015) Сама ономатопея, ономатопеїчна лексика – це позначення звуків, котрі оточують людину, звуки навколишнього середовища словами, також для позначення рухів.

В корейській мові ономатопеїчна лексика поділяється на 의태어 та на 의성어. 의태어 це ономатопеїчна лексика образонаслідування, тобто це те, що почути ми не можемо, це може показувати як виглядає об'єкт, або передати емоції від нього, рухи людини. 의성어 це звуконаслідування, тобто те, що людина може почути, це звуки, які відтворює людина, або тварина, в цілому об'єкт. Ономатопеїчна лексика може бути простою, тобто один склад, або склад, корінь слова, який поворюється.

РОЗДІЛ 2

ПЕРЕКЛАД ОНОМАТОПЕЇЧНОЇ ЛЕКСИКИ НА ПРИКЛАДІ КАЗОК

2.1. Ономатопея в корейських казках

Ономатопеїчна лексика зустрічається не тільки в розмовно-побутовому житті, а й в літературі, тому варто звернути на цю тему увагу. Казки, це чудовий спосіб не тільки дізнатися певну історію, а й дізнаватися про культуру, традиції певної країни. Але, читаючи, складно уявити повну картину прочитаного в книзі, в казці, тому ономатопеїчна лексика допомагає:

- 1) Показати, що відчуває дійова особа казки, будь це біль, радість, чи плач дійової особи
- 2) Точніше виразити емоції людей
- 3) Описати навколишнє середовище, місце в якому розгортаються події описані в літературі імітуючи звуки природи, звуки тварин що оточують людину, звуки людей.

Ономатопеїчна лексика спостерігаються і в звичайній літературі і в сучасній літературі яка набирає популярності у всьому світі, в манхвах. Тому ономатопеїчна лексика дуже важлива частина будь-якої сучасної або класичної корейської літератури.

Людину за все її життя оточують звуки. Це звуки природи, звуки машин, звуки живих істот. І хоч звуки, які чують люди однакові, наприклад шелестіння дерев, спів птахів, звук води, але позначатися лексично вони можуть зовсім по-різному. Переклад ономатопеїчної лексики може бути не завжди простим, адже іноді в мові на яку перекладається текст немає відповідника до ономатопеїчної лексики в оригіналі. В корейській ономатопеїчній лексиці, як і в інших мовах є особливості вживання. Корейська мова має надзвичайно великий вибір ономатопеїчної лексики, як наслідування звуків, різних сенсорних відчуттів, наприклад рухів, дотиків.

Але, хоч і найчастіше ономотопеїчна лексика зустрічається в коміксах, манхвах, тобто там, де слова обмежені і атмосфера передається картинками, в результаті чого може бути неточно передана атмосфера місця в якому відбуваються події, в іншій літературі ономотопеїчна лексика займає таку ж важливу роль, але навідрізу від коміксів, ця лексика вписується в речення.

2.2. Переклад образонаслідувань в корейських казках

«소년은 퐁퐁 얼어붙은 강가로 가서 얼음에 구멍을 뚫어 놓고 간절히 기도를 했지요.» – «Хлопчик пішов до замерзшої річки, пробив діру в льоду та чекав з нетерпінням.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.12)

«퐁퐁» в цьому випадку є образонаслідувальним словом, імітує те, що річка замерзла. Такого звуку, як стан в якому вода замерзла не існує, а це просто опис і стан річки, це і є образонаслідуванням.

«어! 이거 어찌지? 바구니가 텅 비었네. 꿀이라도 놓고 가야지.» – «О! Що ж це? Корзина повністю пуста. Треба хоча б залишити меду» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.37)

Слово 텅 показує що корзина повністю пуста, тобто акустично передає, що корзина пуста. Або ж може бути звуком удару по порожньому металевому контейнеру.

“그때 땅 위에서 꼬물꼬물 애벌레가 기어왔어요.» – «Тим часом, по землі повзла гусениця» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.49)

꼬물꼬물 передає як повзла гусениця. Як показано у відривку з казки, гусениця повзла повільно, звиваючись, маленькими рухами тіла . Використовується це слово для чогось маленького, наприклад комах.

«신령님은 번쩍거리는 금도끼를 보여주며 물으셨어요.» – «Божество показав блискучу золоту сокиру і запитав.»

번쩍 передає блищання зірок, блищання сокири, як в даному випадку. Як і в інших образонаслідувальних словах, ми не можемо почути блищання, мерехкотіння, тому це слово просто передає як виглядає предмет. Як дієслово може бути 번쩍번쩍하다 або 번쩍번쩍거리다

«아버지는 문 밖으로 쫓겨나 터덜터덜 집으로 돌아왔어요.» – «Батько вийшов за двері і повільно пішов додому.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.72)

터덜터덜 акустично показує, що батько йшов повільно, важкими кроками. Зазвичай використовується, щоб передати втому головного героя, його слабкість, те, що в героя немає сил йти далі.

«이 모습을 지켜본 부자는 크게 한숨을 내쉬었습니다.» – «Побачивши це, багач зітхнув з сумом.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006)

Тут слово 한숨 це передача того, як видихає людина акустично. Воно використовується в поєднаннях, такі як «한숨 쉬다», «한숨 나오다», «한숨 내쉬다». Кожне словосполучення буде означати зітхати. 한숨 має в собі негативний контекст і асоціацію, тому використовується зазвичай, щоб показати незадоволення або втому.

«아합! 이제 배도 찼으니 한숨 자야겠다.» *늑대는 블록해진 배를 안고 침대에 드러누웠 습니다.* – «Ох, я наївся, тепер можна подрімати.» *Вовк ліг на лічко животом вгору.* (황정순, 1994, с.14)

Навідміну від попереднього випадку, в цьому прикладі 한숨 не має в собі негативного контексту. Навпаки, в поєднанні з дієсловом «자다» спати, «한숨 자다» буде перекладатися як подрімати, тобто відпочинок, але не повноцінний сон.

«소녀는 기분이 좋아서 이리저리 팔짝팔짝 뛰 어다녔습니다.» – «У дівчинки був чудовий настрій, тому вона йшла підстрибуючи.» (황정순, 1994, с.2)

«팔짝팔짝» це образонаслідувальне слово, тобто слово, яке акустично передає стрибки. Зазвичай це різкі та сильні стрибки, які повторюються раз за разом. Окрім слова, яке описує стрибок, «팔짝팔짝» може також означати робити щось різко.

«할머니와 빨간 모자를 잡아먹고 잔뜩 배가 부른 늑대는 슬슬 졸리기 시작했습니다.» – «З’ївши бабусю та Червону Шапочку вовк повільно пішов спати наївшись.» (황정순, 1994, с.14)

«슬슬» показує, що щось рухається повільно, не поспішаючи та тихо. Часто так описують рух змії. Також, може акустично передавати ніжний дотик до будь-якого предмету.

«사냥꾼은 살금살금 늑대에게로 다가가서 가 만히 배에다 귀를 갖다 대어 보았습니다.» – «Мисливець тихо підійшов до вовка та спробував прикласти вухо до його живота.» (황정순, 1994, с.16)

«살금살금» це слово, яке акустично передає обережні та повільні кроки, ніби дійова особа іде крадькома. Це слово використовується, коли дійова особа крадеться і не хоче, щоб його помічали.

2.3. Переклад звуконаслідувань в корейських казках

“만일 내가 황소를 가져 간다면 아마 금덩어리를 주실 게야. 히히히~» – «Хі-хі-хі, якщо я приведу бика, то мені дадуть грудку золота.» (노영혜 ,이명숙, 이선주, 2006, с.34)

«히히히~», як і «하하하» позначає звук сміху, коли людина чимось задоволена. Але різниця між ними полягає в тому, що «히히히~» означає більш сором’язливий сміх,

а «하하하» більш дзвінкий і веселий сміх. Відповідниками в українській мові є «ха-ха», або ж «хі-хі», які звучать так само.

«욕심쟁이 농부는 끄끙거리며 무를 가지고 집으로 돌아왔습니다» – «Жадібний фермер стогнучи повернувся додому з редькою» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.34)

«끄끙» імітує стогін людини, коли їй боляче. Або ж це може імітувати звук людини, коли вона дуже втомлена, або в неї багато роботи. Дієсловом воно може позначатися як «끄끙하다», або «끄끙거리다».

«여우는 곰이 도토리 대신 놓고 간 꿀을 ‘냠냠’맛있게 먹었어요» – «Білка з задоволенням з’їла мед, який залишив ведмідь.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.38)

«냠냠» імітація звуку, коли людина їсть щось із задоволенням, смакує їжею, звук того, як хтось жує їжу. Зазвичай використовується для описання того, як їсть дитина. В українській мові відповідником буде таке ж саме по звучанню «ням-ням»

«아함~. 잘 잤다. 아니 도토리가 모두 밤으로 변했네.» – «Ах, я добре спав. Ой, всі жолуді перетворилися на каштани.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.39)

Ономатопеїчне слово «아함» імітує звук позіхання, коли людина прокинувшись широко розкриває рота, щоб вдихнути повітря до легень, а після цього видихає повітря повільно створюючи такий звук. Воно використовується або коли людина втомлена, або коли тільки прокинулася.

«응, 난 움직일 수가 없어.» – «Ага, я не можу рухатись.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.50)

«응» дуже часто вживається в корейській розмовній мові, що можна перекласти на українську як «так» або «ага». Але, це слово прийнятно вживати лише в неофіційно ввічливому стилі мовлення.

«돼지의 꿀꿀거리는 소리에 할머니는 잠을 이룰 수 없었습니다.» – «Бабуся не могла спати через рохкання свині.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.43)

꿀꿀, як і українське «хрю-хрю» це наслідування звуків тварини, в даному випадку рохкання свині. Як ми бачимо, хоч це і передача мовленням одного і того ж звуку, але в написанні в корейській мові і в українській мові вони зовсім різні через особливості мов, та з лексичними особливості цих мов.

«아이, 목말라. 꿀꺃꿀꺃.» – «Я хочу пити, ковть-ковть.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.50)

«꿀꺃꿀꺃», як і не подвоєний «꿀꺃», це звуконаслідування ковтання людиною води, якщо буквально, то описується звук того, як рухається вода коли проходить горло людини. В українській мові наближеним буде «ковть-ковть» Цей звук здебільшого використовується, щоб позначити що людина п'є щось швидко. Окрім води, інших напоїв інколи можна зустріти «꿀꺃», щоб позначити те що людина ковтає їжу.

«늑대는 징그러운 웃음소리를 내며 빨간 모자를 *한입에 꿀꺃 삼켜 버렸습니다.» – «Вовк засміявся і проковтнув Червону Шапочку одним ковтком.» (황정순, 1994, с.13)

В цьому випадку, застосовується як звук ковтання «Їжі».

«어느 날 연못가에서 나무를 자르다가 그만 도끼를 연못에 '퐁덩' 빠뜨리고 말았어요.» – «Одного дня, рубаючи дерево біля ставка він впустив в цей ставок сокиру.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.54)

В цьому випадку '퐁덩' позначає звук сплеску води, коли сокира впала в озеро. На українську мову можна перекласти як «плюх»

«그 순간, 몸이 무거운 늑대는 그만 우물 속으로 떨어지고 말았습니다. – 퐁덩!» – «В той самий момент, товстий вовк впав у колодязь. – Плюх.» (황정순, 1994, с.20)

Аналогічно до попереднього прикладу, «퐁덩» має значення звуку води, коли в неї падає щось велике, тобто сплески води.

«아이고, 아이고~ 내 도끼!» – «Ой, ой, моя сокира.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.56)

Тут, *아이고* це широкоживаний вигук, який можна часто чути і читаючи сучасну корейську літературу і при живому спілкуванні з носіями корейської мови. Цей вигук використовується в різних ситуаціях. Це може бути біль, сум людини, вигук коли людина шокована чимось, не може у щось повірити. Хоч воно і може використовуватися в багатьох сенсах і ситуаціях, але зазвичай несе в собі негативний підтекст.

«아이고, 따가워! 살려 줘!» – «О Боже, допоможіть мені.» (황정순, 1994, с.5)

Як і в попередньому прикладі, це вигук, в негативному контексті, його кричать, аби отримати допомогу, адже сталася біда.

«흑흑~. 하나뿐인 쇠도끼인데 괜히 욕심을 부리다가 그만…» – «Плак плак, це була моя єдина сокира, але я її даремно втратив через мою жадібність.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.54)

흑흑~ це отоматопеїчне слово, яке позначає ридання людини. Також, для позначення ридання та плачу можна побачити використання звуконаслідування *엉엉*. В цьому реченні ономотопеїчна лексика використана, щоб підсилити сум дроворуба. Іноді це звуконаслідування зустрічається одним складом *흑~* іноді двома *흑흑*, а іноді і склад повторюється аж три рази *흑흑흑*. Воно позначає більш інтенсивне і сильне ридання. Також зустрічається дієслово, яке походить від цього звуконаслідування *흑흑하다*, що теж означає ридати.

«음… 도통 알 수가 없군.» – «Хм.. Я взагалі не розумію.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.62)

«*음*» в цьому реченні підсилює те, що мовець не розуміє ситуацію, це звук який видає людина коли задумується і зосереджена на ситуації. Лексичним відповідником в українській мові є «хм»

«쯧쯧쯧. 가진 건 모두 다른 사람들에게 나눠주고 조금의 욕심도 없는 분이셨는데…» – «Тц тц, в нього не було і краплі жадібності, він віддавав все, що в нього було іншим.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006, с.65)

쯧쯧쯧 це звук поклацування поцокування язиком. Цей звук показує незадоволення людини ситуацією, або ж діями іншої людини. Також окрім незадоволення людини чимось, звук поцокування язиком так само може показувати, що людина співчуває іншому, так і є в даному прикладі. Люди співчують тому, що померла хороша людина. Це звуконаслідування так само може використовуватися одним складом, трьома, як в даному прикладі, але найчастіше воно подвоюється до двох складів «쯧쯧»

«그러던 어느 날 커다란 잉어 한 마리가 ‘툭’하고 얼음 구멍 밖으로 올라오는 게 아니겠어요.» – «Одного дня з ополонки зі стуком вискочив окунь.» (노영혜, 이명숙, 이선주, 2006)

Тут 툭 є звуконаслідуванням до звуку коли раптово щось вискакує з певного місця, як в відривку з казки окунь вискочив з ополонки. Також 툭 використовується як звук, коли комусь стучать по плечу.

«멍멍, 정말 잘 어울려! – 강아지도 소녀를 따라다니며 말했습니다» – «Гав-Гав, Тобі дуже пасує! – Сказала собака, йдучи за Червоною Шапочною.» (황정순, 1994)

«멍멍» позначає гавкіт собаки і на українську мову перекладається як «гав». Як ми бачимо, звуки тварин в корейській і українських мовах дуже відрізняються, «멍멍», не схоже на «гав», «야옹» не схоже на «няв», а «꿀꿀», не схоже на «хрю».

«으응, 숲 속에 살고 계신 할머니 *병문안을 가는 길이야.» – «Ага, я йду провідати свою хвору бабусю яка живе в лісі». (황정순, 1994, с.4)

«으응,» може використовуватися як згода, або в розмовній корейській мові воно може мати відтінок запитання, якщо сказано в підвищеною інтонацією, або

перепитування, на кшталт «Так?» або ж «що?». Тобто, це слово може означати згоду, або прохання повторити співрозмовника сказане через те, що не почули.

«그 때, 숲 속에서 이 광경을 지켜 보던 나무꾼이 도끼로 큰 나무를 찍어 쓰러뜨렸습니다. «쿵!» « 짹! 으악!» 늑대는 깜짝 놀라서 걸음아 날 살려라 하고 도망쳤습니다» – «Тим часом, дроворуб, який це побачив зрубав дерево сокирою, щоб захистити Червону Шапочку. «Бум!» (황정순, 1994, с.7)

«Ай», вовк злякався і втік звідти.

«쿵» означає звук, коли на землю падає щось велике і масивне і завдає багато шуму, як наприклад зрубане дерево.

«짹»завичай в корейській мові позначає спів горобців, щєбіт пташок, який повторюється, але в даному прикладі це писк вовка, адже він налякани.

«빨간 모자의 뒤에 서 있던 늑대는 또다시 큰 입을 썉 벌렸습니다. «와앙!» 그러나 늑대는 운 나쁘게도 마침 꽃의 꿀을 먹고 있던 *꿀벌을 밟고 말았습니다.» – «Вовк, який був за Червоною Шапочкою відкрив свою величезну пащу. «Вау» Але вовк, наступив на бджолу поряд, яка збирала з квітів нектар.» (황정순, 1994, с. 8)

«와앙» має таке ж значення як і «와», тобто на українську перекладається к «вау». В прикладі Червона Шапочка реагує так на квіти, адже вони їй сподобались. В корейській розмовній мові зустрічається дуже часто і в різних життєвих ситуаціях.

«똑똑똑.» «누구세요?» «할머니, 빨간 모자예 요. 어서 문좀 열어 주세요.» – «Тук-тук-тук.» «Хто там?» «Бабусю, це я, Червона Шапочка. Будь ласка, відкрий двері.» (황정순, 1994, с. 9)

«똑똑똑», означає звук, коли хтось стучить в двері і має таке ж значення, як і українське звуконаслідування «тук-тук-тук». Окрім цього, це звуконаслідування ознакає крапання води, крапля за краплею, також звук об'єкту, який б'ється, або об'єкт, який ріжуть.

«이렇게 입으니까 정말 꼭 할머니 같은걸. 호호호…» – «Я дуже схожий на бабусю, коли так взягнений, хо-хо-хо.» (황정순, 1994, с.10)

Як і «히히히», або «하하하», «호호호» позначає сміх з губами складеними в невелику посмішку.

Висновки до Розділу 2

Переклавши декілька корейських казок, ми можемо зробити висновок, що звуконаслідування, тобто лексичне позначення звуку, який людина може почути, в корейських казках зустрічається значно частіше ніж образонаслідування, тобто акустична передача образу об'єкту, рухи, в цілому те, що почути неможливо.

Також ми побачили, наскільки часто утворюються звуконаслідування і образонаслідування шляхом подвоєння першого складу, як наприклад **흑흑**, що є звуконаслідуванням до людського ридання, плачу, щоб показати наскільки сумна дійова особа в казці, та подвоєння відразу двох складів, як наприклад **꿀꺽꿀꺽**, що є імітацією дуже швидкого ковтання води і звук, коли вода швидко проходить горло.

Також було помічено, що іноді склади не тільки подвоюються, а й потроюються, наприклад звуконаслідування цокання язиком при засудженні, або незадоволення чимось **쯧쯧쯧**.

В ході перекладу ми помітили, що хоч і особливості мови, фонетичні, лексичні особливості корейської і української мови різні, але деяка ономапопеїчна лексика однакова за звучанням, наприклад **냠냠**, що є імітацією звуку, коли хтось їсть їжу з задоволенням і сміює нею, **히히히** для позначення сміху і того що людина задоволена. Але хоч і є збіги в звучаннях ономапопеїчної лексики, більшість звучить абсолютно по-різному, наприклад **꿀꿀**, що позначає рохкання свині, **웅웅**, що імітує стогін. Щодо образонаслідувальної лексики, в українській мові в більшості випадків взагалі немає

відповідників до корейської лексики. Наприклад *꼬물 꼬물*, що імітує повільне повзання, *번쩍번쩍*, що акустично передає блиск.

ВИСНОВКИ

Ономатопеїчна лексика є дуже популярною в корейській мові. Її можна зустріти на сторінках сучасної, або класичної літератури та у різних сферах діяльності корейців, в повсякденному мовленні. Тому, необхідно задля гарного перекладу і розуміння корейської мови перекладачам необхідно звернути увагу на цю тему.

В цій роботі в першому розділі було розглянуто, що ономатопея цікавила мовознавців ще з давніх часів та що звуко символізм, звуконаслідування та теорія вигуків були одними з типів теорій походження мови, які в свою чергу поділялися на біологічні теорії походження мови та соціальні теорії походження мови. Тому ономатопеїчна лексика цікавить мовознавців й досі, адже є одним з важливих компонентів для того, аби дізнатися з чого походить та як розвивається мова.

Але, не дивлячись на те, якою важливою є ця тема для розуміння як з'явилася та як розвивалася мова, тема ономатопеїчної лексики не є добре вивченою в сучасному мовознавстві і навіть в корейському мовознавстві цій темі не приділено достатньо уваги.

В цьому дослідженні ми розглянули поняття ономатопеїчної лексики, її класифікацію, дізналися, що ономатопея є частиною науки фоносемантики, тобто науки, яка вивчає звукозображувальну систему мови. Було розглянуто завдання науки фоносемантики. Напрями фоносемантики. Також аналізуючі вже існуючі дослідження ми дізналися, що звукозображувальна система лексики поділяється на звуко символізм та звуконаслідування, де звуконаслідування є імітацією звуків, а звуко символізм це передача образу предмета.

В свою чергу ономатопея це позначення звуків, рухів, образів словесно і лексично, тобто слова, які утворилися шляхом імітації на наслідування того, що чує або бачить людина.

В ході дослідження ми переконалися, що тема ономатопеїчної лексики недостатньо вивчена, адже у різних мовознавців різне бачення, класифікації цієї теми.

Попри це, нам стало відомо, що корейська ономатопеїчна лексика поділяється на:

1. звуконаслідувальну лексику 의태어
2. образонаслідувальну лексику 의성어.

За цією класифікацією були досліджені ономотопеїчні слова в корейських казках, було розглянуто як вони будуються, їх структури і як вони використовуються в реченні. Ми проаналізували використання, значення цих слів в реченнях.

Хоча не дивлячись на цю класифікацію, ономотопеїчні слова в корейській мові не є достатньо дослідженими і саме через це, класифікація може бути не точною, і одне слово може входити і в ту і в ту класифікацію, або можемо дійти висновку що точної класифікації не існує взагалі

Звуконаслідувальна лексика подає лексично імітацію та наслідування людиною звуків природи, тварин, того, що людина може почути, в той час як образонаслідувальна описує предмет, рухи, дії. Також, ми виявили, що звуконаслідування і образонаслідування може стати дієсловом в реченні шляхом додання часточки 하다, або 거리다.

Також ми дізналися які будуються ономотопеїчні слова в корейській мові, а зокрема класифікацію будови за якою можна розділити ономотопеїчні слова. Ономотопеїчні слова бувають односкладні, тобто лише корінь, буває двоскладний корінь, подвоєння односкладного кореню, подвоєння двоскладового кореня, ономотопеїчна подвоєна лексика в якій відбувається зміна лише в одному складі, лексика в якій склади різні. Тобто, ономотопеїчна лексика корейської мови складається з кореня і додатків до нього, або найчастіше повторення.

Важливим висновком з дослідження цієї теми ми можемо назвати дублікацію складів в корейській ономотопеїчній лексиці.

Проаналізувавши використання ономотопеїчної лексики на прикладі дитячих казок, можемо зробити висновок, що хоч і звуки, які передаються лексично однакові для всіх народів, але лексично вони позначаються зовсім по-різному. Також,

звуконаслідування зустрічається у корейських казках значно частіше ніж образонаслідувальні слова.

Тож, роблячи висновки дослідження, оноματοпеїчна лексика в літературі допомагає передати атмосферу, рухи, допомогти читачу зрозуміти емоції дійових осіб, але окрім літератури, оноματοпеїчна лексика зустрічається і в усному мовленні у всіх сферах діяльності корейців.

АНОТАЦІЯ

추상적인

한국어와 한국문화를 더 잘 이해하기 위해서는 한국문학을 읽는 것이 필요하다. 한국어에는 문학과 일상생활에서 모두 사용되는 의성어와 의태어가 많이 있다.

이 논문의 주제는 의태어과 의성어 개념, 의태어와 의성어 분류이다.

이 논문의 목적은 의성어와 의태어 어휘를 사용하여 한국 문학을 번역하는 것, 일상 대화에서 의성어와 의태어 어휘를 사용하는 것이다.

작품의 주제는 의성어와 의태어 어휘의 분류, 일상 연설, 문학을 번역하는 것이다.

연구를 수행하고 기존 연구를 분석한 결과, 의성어와 의태어는 언어의 기원 이론이다.

의성어과 의태어는 단어로 소리를 지정이다. 한국어에서 의성어의 의태어 물체의 움직임이나 이미지를 의미할 수 있다.

이 주제는 철저하게 연그되지 않아서 이에 대한 언어학자의 의견이 다르다.

한국어의 의태어와 의성어가 있다.

의성어는 사람이 들을 수 있는 소리, 예를 들어 동물의 소리, 사람의 소리, 감정 표현을 가리키는 어휘이다. 의태어는 소리가 없는 사물을 어휘적으로 나타내는 단어이다. 예를 들어 고개를 끄덕이는 것이다.

한국어의 의성어와 의태어 어휘의 형성은 한 음절의 반복, 두 음절의 반복, 음절의 부분 반복으로 이루어진다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Андрійченко Ю. В., Швець Г. О. (2010). Лінгвістичні особливості вживання звуконаслідквань в іспаномовних текстах художніх творів. *Проблеми семантики, прагматикита когнітивної лінгвістики*, Вип. 18, 28-34.

Богдан Л. В. (2008). Особливості графічного оформлення лексичних одиниць в японській дитячій літературі. *Східний світ*. Вип. 43, 17-26.

Валігура О. Р., Охріменко В. О. (2019). Специфіка сучасних досліджень ономатопеїчної лексики. *Записки з ономастики*. Вип. 22, 31-43.

Гаценко І. О. (2003). *Типологічні особливості звуконаслідувальних слів (на матеріалі української, російської та англійської мов)* Національна академія наук України, інститут мовознавства ім. О. О. Потебні, Київ.

Кобелянська О. І. (2012). *Ономатопеїчна система сучасної японської мови (таксонімічний, семасіологічний, функціональний та лінгводиктатичний аспекти)* (дис. Канд. Філ. наук), Київський національний університет ім. Тараса Шевченка, Київ.

Кобелянська О. І. (2000). Типологія звуконаслідування в європейському і японському мовознавстві. *Сходознавство*, №9-10, 11-26.

Кочерган М. П. (2001). *Вступ до мовознавства*, Київ: Академія.

Охріменко В. О. (2016). Механізм функціонування ономатопеїчної лексики сучасної корейської мови. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Фолологія* №22, 129-131.

Охріменко В. О. (2015). *Ономатопеїчна лексика як предмет лінгвістичного дослідження(на матеріалі сучасної корейської мови)*. Одеський лінгвістичний вісник №5, 108-111.

Охріменко В. О. (2017). *Ономатопеїчна лексика сучасної корейської мови: Структурно-семантичний та функціональний аспекти*. (Дис. канд. філ. наук), Київський Національний лінгвістичний університет, Київ, 214.

Левицький А. Е., Сингаївська А. В., Славова Л. Л. (2006). *Вступ до мовознавства*. Київ, Міністерство освіти і науки України, Житомирський державний університет ім. Івана Франка.

Левицький В. В. (2009). *Звуковий символізм. Міфи і реальність*. Чернівці: Рута

Львова Н. Л. (2017). Питання звукового символізму у вітчизняних та закордонних течіях сучасного мовознавства. *Збірник матеріалів круглого столу «Сучасні тенденції фонетичних досліджень»*, 80-83.

Мельничук Р. І. (2018). *Фоносемантичні явища у сучасній німецькій мові (теоретико-експериментальне дослідження)*: (дис.кандидат. філ. наук: 10.02.04), Чернівці–Запоріжжя, 241.

Мішеніна Т. М. (2014). Стилiстичний потенціал звуконаслідувальних слів у сучасній українській мові(на прикладі новелістики 60х років ХХ ст.) *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки*, 107-112.

Насікан З. С. (2015). Концептуальні засади становлення фоносемантики як науки про взаємозв'язок звуку та смислу. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Вип. 53, 162-165.

Савчук Т. С. (2021). Ретроспектива становлення фоносемантизвута фоносемантичної реалії в англійській мові. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»: Серія «Філологія»*. Вип. 11(79), 38-41.

Селіванова О. О. (2006). *Сучасна лінгвістика: терманологічна енциклопедія*. Полтава: Довкілл-К.

Martin S. E. (2005). *Phonetic symbolism in Korean* / Samuel E Martin // Poppe, N (ed) *American studies in Altaic Linguistics* 13. Bloomington, 177-189.

노영혜 이명숙 이선주 (2006). *한글학교 학생용 동화로 배우는 한국어*. 서울: 한국문화교육총서 발행위원회.

황정순 (1994). *빨간 모자*. 서울: (주)교학사.